

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **P. A.**, zastoupen JUDr. Miluší Drápalovou, advokátkou v Brně, Bašty 6, **za účasti:** Ing. M. B., proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. PUV1997-7229/33084/2006/ÚPV ze dne 7. 10. 2010,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 9. 12. 2010 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. PUV1997-7229/33084/2006/ÚPV ze dne 7. 10. 2010, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5. 5. 2006 o výmazu užitého vzoru č. 6786 o názvu „Zařízení pro uzamčení pohyblivých součástí vozidel“, zn. sp. PUV-1997-7229, z rejstříku s účinky ex tunc, provedeném na návrh Ing. M. B.

Dne 10. 11. 1997 zapsal Úřad průmyslového vlastnictví do rejstříku užitiný vzor č. 6786 o názvu „Zařízení pro uzamčení pohyblivých součástí vozidel“ majitele P. A. s právem přednosti od 1. 10. 1997.

Úřad průmyslového vlastnictví rozhodnul dne 5. 5. 2006 o výmazu užitého vzoru č. 6786 o názvu „zařízení pro uzamčení pohyblivých součástí vozidel“ přihlášeného pod sp. zn. PUV 1997-7229. Výmazu tohoto užitého vzoru se domáhala osoba zúčastněná na řízení s odůvodněním, že technické řešení chráněné tímto užitným vzorem nesplňovalo v době zápisu podmínky ustanovení § 1 zákona č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, ve znění pozdějších předpisů, neboť nebylo nové a nepřesahovalo rámec pouhé odborné dovednosti vzhledem k namítaným dokumentům, jež tvořily součást stavu techniky v daném oboru. Rozhodnutí bylo s odvoláním na ustanovení § 17 odst. 1 písmo a) zákona o užitných vzorech vydáno rozhodnutí o výmazu tohoto užitého vzoru z rejstříku užitných vzorů s odůvodněním, že navrhovatel výmazu namítanými dokumenty prokázal, že technické řešení chráněné jediným nárokem na ochranu nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti a nesplňuje tak podmínky zápisné způsobilosti podle ustanovení § 1 zákona o užitných vzorech. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad.

Žalovaný vycházel z toho, že užitný vzor č. 6786 s právem přednosti ze dne 1. 10. 1997 byl zapsán do rejstříku užitných vzorů s jedním nárokem na ochranu tohoto znění:

"1. Zařízení pro uzamčení pohyblivých součástí vozidel, vyznačující se tím, že zámková vložka (2) je uložena suvně v pouzdru (4) umístěném v krytu zámku (3), který je s výhodou integrovanou částí karoserie vozidla (13), přičemž zámková vložka (2) je oproti pouzdru (4) odpružena vratnou pružinou (5) a spojena s ohebným hřídelem (6) uloženým suvně v ohebném vedení (7) a zakončeným čepem (9), který je při uzamčeném stavu zasunut v otvoru segmentu (10)."

Technickým řešením podle napadeného užitého vzoru je tedy zařízení, jehož podstatnou částí je pouzdro, v němž je pohyblivě uspořádána zámková vložka, která je oproti pouzdru odpružena vratnou pružinou, přičemž na zámkovou vložku je napojen ohebný hřídel umístěný v ohebném vedení, kdy konec ohebného hřídele je zakončen čepem, který slouží k zablokování pohyblivých součástí vozidla, například řadicí páky, resp. mechanismu řazení rychlostí. Vlastní pouzdro je umístěno v krytu, který může být součástí karoserie vozidla.

Oproti známým zařízením, která jsou stavem techniky a jsou konstruována tak, že blokuji řízení, řadicí páku, spojkový pedál, nebo spočívají v jejich kombinaci, jsou uvedené nedostatky podle popisu technického řešení chráněného napadeným užitným vzorem do značné míry odstraněny tím, že i po násilném poškození nebo zničení části zařízení zůstane vozidlo zajištěno v důsledku zasunutí čepu do otvoru vytvořeného v segmentu táhla řazení.

Jako důkaz, že technické řešení chráněné napadeným užitným vzorem nesplňovalo v době podání přihlášky podmínky ustanovení § 1 a § 4 zákona o užitných vzorech, tj. podmínku novosti, resp. podmínku přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti, předložil navrhovatel v návrhu na výmaz užitého vzoru dokumenty:

D1: patent US 1 940 979 zveřejněný dne 26. 12. 1933;

D2: patent US 3 529 452 zveřejněný dne 22. 9. 1970;

D3: užitný vzor DE 1 689 481 zveřejněný dne 16. 12. 1954;

D4: patent US 4 751 832 zveřejněný dne 21. 6. 1988;

D5: patent US 4 790 406 zveřejněný dne 13. 12. 1988;

D6: patent US 1 641 992 zveřejněný dne 13. 9. 1927;

D7: patent US 1 631 157 zveřejněný dne 9. 6. 1927.

Protože všechny namítané dokumenty byly zveřejněny přede dnem práva přednosti napadeného užitného vzoru, považoval je žalovaný za relevantní důkazní prostředky proti novosti technického řešení chráněného napadeným užitným vzorem, resp. jako důkazní prostředky k prokazování nepřesáhnutí pouhé odborné dovednosti. Navrhovatel výmazu uplatnil proti novosti technického řešení chráněného napadeným užitným vzorem dokument D1 (US patent č. 1 940 979). Z tohoto dokumentu o názvu „Mechanismus uzamykání vozidel“ vyplývá, že jím chráněné uzamykací zařízení sestává ze zámkové vložky 12 uložené posuvně v pouzdru 15, upevněném na vhodném místě karoserie vozidla v dosahu řidiče. Zámková vložka 12 je oproti pouzdru 15 odpružena vratnou pružinou 11. K zámkové vložce 12 je upevněn ohebný hřídel 10, například bovden, který je na protilehlém konci opatřen čepem 8 uloženým suvně v pouzdru, přičemž čep 8 při zamykání uzamykacího zařízení zasahuje do vybrání, resp. drážky o shodném poloměru vytvořené v segmentu 7 ovládaném řadicí pákou. Do mechanismu, podle popisu na řádcích 95 až 100 namítaného dokumentu D1, může být k čepu 8 rovněž inkorporována (včleněna) pružina 16, jejímž působením bude čep 8 v případě přerušení ohebného hřídele 10 zatlačován do vybrání vytvořeného v segmentu 7, a blokovat tak mechanismus řazení.

Z porovnání mechanismu k uzamykání vozidel podle namítaného dokumentu D1 s technickým řešením chráněným napadeným užitným vzorem č. 6786 dospěl žalovaný k závěru, že řešení podle namítaného dokumentu D1 vykazuje s technickým řešením podle napadeného užitného vzoru následující shodné znaky konstrukčního provedení:

- A - zámkovou vložku uloženou suvně v pouzdru,
- C - zámková vložka je oproti pouzdru odpružena vratnou pružinou,
- D- zámková vložka je spojena s ohebným hřídelem, suvně uloženým v ohebném vedení,
- E - ohebný hřídel je zakončen čepem, zapadajícím do otvoru segmentu.

Při srovnání technického řešení podle namítaného dokumentu D1 s řešením chráněným napadeným užitným vzorem však nebyl z popisu ani z výkresů příkladného provedení podle dokumentu D1 nalezen jeden z podstatných konstrukčních znaků, které obsahuje technické řešení chráněné užitným vzorem č. 6786, a sice znak S, který specifikuje, že pouzdro je umístěno v krytu zámku. Žalovaný tak konstatoval, že namítaný dokument D1 neobsahuje všechny podstatné znaky, uvedené v nároku na ochranu napadeného užitného vzoru, a není tudíž na závadu jeho novosti ve smyslu ustanovení § 1 zákona o užitných vzorech.

Vzhledem k tomu, že proti novosti byl uplatněn pouze dokument D1 (US patent č. 1 940 979), zkoumal žalovaný, zda technické řešení chráněné v jediném nároku na ochranu napadeného užitného vzoru přesahuje rámec pouhé odborné dovednosti, tj. zda pro odborníka

nevyplyývá zřejmým způsobem ze stavu techniky doloženého namítanými dokumenty D1 až D7. Žalovaný vycházel z následujícího stavu techniky: „Technickým řešením podle namítaného dokumentu D2 (US patent č. 3 529 452) je uzamykací zařízení posuvného mechanismu pomocí klíče pro různé účely, například pro uzamčení kapoty motorového vozidla, tj. k uzamčení pohyblivé součásti vozidla. Toto uzamykací zařízení obsahuje zámkovou vložku 14 (ta sestává z otočného jádra 2, skříně zámku 5), uloženou suvně v pouzdru 7, přičemž pouzdro 7 je uloženo v krytu zámku 30 upevněném v přístrojové desce vozidla. Mezi zámkovou vložkou a krytem zámku 30, spojeným s ohebným hřídelem 13, se nachází vratná pružina 24, která po odemčení zámkové vložky vrátí do původní (nevysunuté) polohy západku 27 na konci ohebného hřídele 13, čímž západka 27 odblokuje pohyblivou součást vozidla, například kapotu motorového vozidla. V dalším namítaném dokumentu D3 (DE užitný vzor č. 1 689 481) je popsán zámek řízení, který sestává ze zámkové vložky 9, uložené suvně v pouzdru 3 umístěném v krytu zámku 1, přičemž kryt zámku 1, jak vyplývá z popisu na str. 3, je pevně spojen s vozidlem, například svarovým spojem. Mezi zámkovou vložkou 9 a pouzdem 3 se nachází vratná pružina 13. Technickým řešením podle namítaného dokumentu D4 (US patent č. 4 751 832) je zařízení proti odcizení vozidla blokující přívod paliva, konkrétně ventilu pro přívod paliva, tj. pohyblivé součásti vozidla. Zařízení obsahuje zámkovou vložku 4 s palcem 33, uloženou suvně v pouzdru 5, které je umístěno v krytu zámku 2 upevněném na karoserii vozidla. Mezi zámkovou vložkou 4 a pouzdem 5 se nachází vratná pružina 50, která po odemčení zámkové vložky vrátí palec 33 z blokovací polohy do původní polohy, čímž je odblokován pohyb pohyblivé součásti vozidla, konkrétně ventilu přívodu paliva. Technickým řešením podle namítaného dokumentu D5 (US patent č. 4 790 406) je zařízení proti odcizení automobilu, které je určeno k blokování řazení převodových stupňů. Zařízení sestává ze zámkové vložky 42 s palcem 46, která je uložena suvně v pouzdru 36, umístěném v krytu zámku 26, nacházejícím se na karoserii vozidla 22 v blízkosti volantů 12. Jak vyplývá z popisu (sloupec 2, řádek 30 až 38), kryt zámku 26 je vytvořen z vysoce odolného materiálu, přednostně z ušlechtilé oceli, kterou nelze odříznout ani hořákem. Kryt zámku 26 tak vytváří takřka nepřekonatelnou ochranu. Rovněž v tomto případě je zámková vložka 42 odpružena oproti pouzdru 36 vratnou pružinou 50. V dalším namítaném dokumentu D6 (US patent č. 1 641 992), zveřejněném již v roce 1927, je popsán zámek převodovky, který sestává ze zámkové vložky 21 s palcem 22, uložené suvně v pouzdru 20. Pouzdro 20 je nalisováno v krytu zámku 19, který slouží k ochraně zámkové vložky 21 před poškozením a tvoří integrovanou součást víka převodové skříně. Mezi zámkovou vložkou 21 a pouzdem 20 je uložena vratná pružina 26. V uzamčeném stavu zasahuje do vybrání 8 a 17 řadicích vidlic 7 a 16 čep 28, který je spojen se zámkovou vložkou 21. Stejný technický problém řeší i další namítaný dokument D7 (US patent č. 1 631 157) od téhož přihlašovatele, zveřejněný rovněž v roce 1927, v němž je popsán zámek převodovky sestávající ze zámkové vložky 21, která je uložena suvně v pouzdru 19 upevněném v krytu zámku 20. Jak vyplývá z popisu na str. 1 řádek 70 až 76, kryt zámku 20 je zhotoven z tvrzené oceli zabraňující destrukci nebo odříznutí zámkové vložky 21.“

Z uvedeného rozboru namítaných dokumentů D2 až D7, žalovaný dovodil, že všechny tyto dokumenty před uveřejněním uložení zámkové vložky 2 suvně v pouzdru 4 umístěném v krytu zámku 3, tak, jak je nárokováno v jediném nároku na ochranu napadeného užitného vzoru, přičemž ve všech případech je zámková vložka odpružena vratnou pružinou, za účelem vyvození zpětného pohybu blokovacího členu při odblokování (odemčení) uzamykacího ústrojí. V dokumentech D3 a D4 je pak konkrétně uvedeno, že kryt zámku brání destrukci zámkové vložky a v dokumentech D5 a D7, že kryt je vytvořen z tvrzené oceli zabraňující jejímu odříznutí. Dokumenty D2, D3, D4, D5 pak prokazují, že kryt zámku je v těchto případech integrovanou součástí karoserie vozidla. Pokud se týká dokumentů D6 a D7,

v nich je uvedeno, že kryt zámku je umístěn na víku převodové skříně v bezprostřední blízkosti řadicí páky. Vzhledem k tomu, že v letech 1927, tj. v době zveřejnění dokumentů D6 a D7, byly převážně vyráběny automobily s rámovou konstrukcí, u níž součástí středového tunelu karoserie bylo víko převodovky, je nutno konstatovat, že i v tomto případě je kryt zámku integrovanou součástí karoserie. Všechny tyto dokumenty před uveřejněním uložení zámkové vložky 2 suvně v pouzdru 4 umístěném v krytu zámku 3, tak, jak je nárokováno v jediném nároku na ochranu napadeného užitného vzoru. Po porovnání stavu techniky s technickým řešením podle napadeného užitného vzoru, s přihlédnutím k technickému problému řešeného užitným vzorem, dospěl žalovaný k závěru, že na základě známosti dokumentu D1, v němž jsou před uveřejněním znaky:

- A - zámková vložka je uložena suvně v pouzdru,
- C - zámková vložka je oproti pouzdru odpružena vratnou pružinou,
- D - zámková vložka je spojena s ohebným hřídelem, suvně uloženým v ohebném vedení,
- E - ohebný hřídel je zakončen čepem, zapadajícím do otvoru segmentu, obsažené v nároku na ochranu, a známosti dokumentů D2 až D7, v nichž je před uveřejněním znak: B- pouzdro je umístěno v krytu zámku, je vytvoření technického řešení podle napadeného užitného vzoru toliko výsledkem rutinní činnosti odborníka v daném oboru, neboť stav techniky ho mohl navést k vytvoření předmětného zařízení v očekávání jeho zlepšení nebo výhody, a nepřesahuje tak ve smyslu ustanovení § 1 zákona o užitných vzorech rámec pouhé odborné dovednosti.

Žalovaný správní orgán rozhodoval o rozkladu poprvé rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 5. 2007, čj. PUV 1997-7229, a to tak, že jej zamítnul. Nicméně Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 25. února 2009, č. j. 7 Ca 174/2007-83 zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 5. 2007 pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalobou napadeným rozhodnutím rozhodoval žalovaný o rozkladu žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 5. 5. 2006 tedy podruhé a znovu tento rozklad zamítnul.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že bylo vydáno na základě nesprávného skutkového zjištění, když žalovaný uvedl, že je zřejmé, že přirozeně nedojde k samovolnému zablokování u chráněného technického řešení ani při násilném přerušení ohebné hřídele, i když by to bylo v takové situaci žádoucí.

Žalobce napadal závěr žalovaného, že vložení či absence silově slabší pružiny je při znalosti dokumentů D1 a D6 projevem rutinní volby odborníka, provedené s vědomím kompromisu mezi co nejvyšší mírou zajištění vozidla a bezpečností běžného provozu, za chybný, protože vychází z údajně mylného hodnocení dokumentu D1 a napadeného užitného vzoru.

Žalobce namítal účelovost zmínky na str. 12 odst. 1 napadeného rozhodnutí, týkající se titulní strany dokumentu D1. Na titulní straně je činnost zařízení podle D1 vysvětlena bez pružin. Činnost podle dokumentu D1 lze vysvětlit bez pružin, avšak D1 je bez pružin nefunkční. Klíč se totiž ze zámkové vložky dá vysunout pouze v poloze odemčeno nebo zamčeno, což je všeobecně známo.

Žalobce namítal, že dokumenty D1 a D6 jsou odlišná technická řešení od napadeného užitého vzoru, vykazující i odlišné účinky. Nelze tudíž tvrdit, že z dokumentů D1 a D6 lze zřejmým způsobem odvodit napadený užitečný vzor, když tyto dokumenty neobsahují žádné poznatky, které by vedly k napadenému užitému vzoru, a tudíž napadený užitečný vzor splňuje nároky na vynález, tj. vykazuje vynálezeckou činnost.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 1. 4. 2011 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 7. 10. 2010.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního žalobce souhlasil s takovýmto postupem soudu a žalovaný se nevyjádřil.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 1 zákona o užitných vzorech technická řešení, která jsou nová, přesahují rámec pouhé odborné dovednosti a jsou průmyslově využitelná, se chrání užitnými vzory.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. června 2012, sp. zn. 23 Cdo 1321/2010, skutečnost, že užitečný vzor byl zapsán do rejstříku vedeného Úřadem průmyslového vlastnictví, mu poskytuje ochranu podle zákona o užitných vzorech; tato skutečnost však nezaručuje, že se u konkrétního užitého vzoru jedná o takové řešení, které je způsobilé ochrany ve smyslu zákona o užitných vzorech.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. prosince 2005, č. j. 7 A 105/2002-63, přihlašovatel nemůže v řízení o výmazu užitého vzoru modifikovat náležitosti své přihlášky daného užitého vzoru; v tomto řízení má sice prostor pro obranu proti výmazu, avšak rozsah jeho argumentů je vymezen vlastní přihláškou užitého vzoru.

Podle § 4 odst. 1, 2 zákona o užitných vzorech technické řešení je nové, není-li součástí stavu techniky. Stavem techniky pro účely tohoto zákona je vše, co bylo přede dnem, od něhož přísluší přihlašovatelovi užitého vzoru právo přednosti (§ 9), zveřejněno.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný nesprávně hodnotil podmínku přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti, musel Městský soud v Praze tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Rozsah zjišťování, zda technické řešení chráněné napadeným užitečným vzorem splňovalo v době podání přihlášky podmínky ustanovení § 1 a § 4 o užitných vzorech

tj. podmínku novosti, resp. podmínku přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti, je v každém z těchto případů dán obsahem namítaných dokumentů, resp. namítaným stavem techniky. Ze skutkových zjištění učiněných v průběhu správního řízení Úřadem průmyslového vlastnictví zjevně vyplývá, že ve vztahu k namítanému stavu techniky, který je dán obsahem namítaných dokumentů D1-D7, nesplňuje technické řešení podle napadeného užitného vzoru podmínku přesáhnutí pouhé odborné dovednosti. V této souvislosti je nutno odkázat na závěr rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 1321/2010, podle něhož skutečnost, že užitný vzor byl zapsán do rejstříku ochranných vzorů, nezaručuje, že se u konkrétního užitného vzoru jedná o takové řešení, které je způsobilé ochrany ve smyslu zákona o užitných vzorech.

Podle názoru Městského soudu v Praze byla v inkriminované věci podmínka přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti hodnocena na základě správně zjištěného skutkového stavu věci. Z protokolu z jednání odborné komise ze dne 27. 2. 2007 ve věci rozkladu proti rozhodnutí o výmazu užitného vzoru č. 6786, zn. spisu PUV 1997-7229 o názvu „Zařízení pro uzamčení pohyblivých součástí vozidel“, soud zjistil, že se ho účastnili dva zástupci žalobce, a to Ing. A. H. a PhDr. J. P., CSc. Zástupci žalobce při tomto jednání tvrdili, že každé řešení je možno rozložit na známé prvky. Nalezení těchto prvků však nemůže být dokladem nepřekročení pouhé odborné dovednosti. Podstatným kritériem pro posouzení rámce pouhé odborné dovednosti je hledisko účinků. Následovalo vyjádření zástupce navrhovatele výmazu, že napadený užitný vzor vykonává stejnou funkci jako zařízení podle D1 a nemůže vykonávat funkci přidanou zařízení D1 dodatečně pružinou 16, a že tento způsob uzamykání je znám z patentových materiálů déle, jak 90 let dokresluje spis US 1 881 552, který zcela před uveřejňuje všechny význaky napadeného užitného vzoru a tento dokument je stavem techniky, který dále rozvíjí dokument D1. Na toto vyjádření již zástupci žalobce nereagovali.

Pokud žalobce odmítal závěr žalovaného, že vložení či absence silově slabší pružiny je při znalosti dokumentů D1 a D6 projevem rutinní volby odborníka, provedené s vědomím kompromisu mezi co nejvyšší mírou zajištění vozidla a bezpečností běžného provozu, za chybný, protože vychází z údajně mylného hodnocení dokumentu D1 a napadeného užitného vzoru, musel Městský soud v Praze tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Z napadeného rozhodnutí je nesporné, že se zabývá přezkoumáním podmínky přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti v souladu s citovaným ustanovením § 1 zákona o užitných vzorech, nikoliv podmínky vynálezecké činnosti. Pokud jde o samotné posouzení této věci, přisvědčil soud stanovisku žalovaného, že vložení či nevložení silově slabší pružiny je projevem rutinní volby odborníka, který na základě znalosti namítaného stavu techniky rozdíl v účincích vyplývajících z přítomnosti či absence pružin předjímal. Rutinní volba odborníka nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti.

V žalobě napadeném rozhodnutí byl žalovaný zavázán závěry rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 174/2007-83, a proto definoval konkrétní rozdíly mezi oběma řešeními, tj. napadeným a namítaným, včetně jejich účinků, následně své zjištění konfrontoval s důkazy o stavu techniky a posoudil stav techniky. Na základě těchto zjištění, konstatoval, že na základě stavu techniky bylo možno k novému řešení dospět bez použití invence pouze rutinním způsobem. Koneckonců na již zmiňovaném ústním jednání odborné komise dne 27. 2. 2007 právě zástupci žalobce shledali podstatným kritériem pro posouzení přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti předmětného užitného vzoru hledisko účinků.

Pokud žalobce namítal účelovost zmínky na str. 12 odst. 1 napadeného rozhodnutí, tj. že „rozklad nereflektuje ani obsah samotného dokumentu D1 v celém kontextu. Ten totiž ve druhém sloupci na titulní straně vysvětluje činnost tohoto namítaného uzamykacího mechanismu převodové skříně bez pružin a teprve v další části činnost mechanismu s pružinami, přičemž funkci druhé silově slabší pružiny u blokovacího čepu je samovolné uzamčení převodové skříně v případě přerušení ohebného táhla v důsledku násilné manipulace se zařízením. Je však nutno konstatovat, že odborník by si byl bezpochyby vědom skutečnosti, že k samovolnému uzamčení dojde při přerušení ohebného táhla vždy, ať jde o důsledek násilné manipulace nebo o důsledek vady či únavy materiálu ohebného táhla.“, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Citovaná úvaha žalovaného týkající se dokumentu D1 není totiž účelová. Stavem techniky pro posuzování splnění podmínek způsobilosti napadeného užitného vzoru k ochraně je obsah celého dokumentu D1 tak, jak byl zveřejněn, tedy včetně titulní strany. Z obsahu dokumentu D1 vyplývá, že toto namítané zařízení je funkční i bez pružin.

Pokud žalobce namítal, že dokumenty D1 a D6 jsou odlišná technická řešení od napadeného užitného vzoru, vykazující i odlišné účinky, a že napadený užitný vzor splňuje nároky na vynález, tj. vykazuje vynálezeckou činnost, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Z obsahu napadeného rozhodnutí zjevně vyplývá, že žalovaný se zabýval všemi namítanými dokumenty a mj. dospěl k závěru, že dokument D6 (patent US 1 641 992 zveřejněný dne 13. 9. 1927) poskytuje odborníkovi jasný návod jak postupovat, je-li postaven před úkol vytyčený v popisu napadeného užitného vzoru. Městský soud v Praze v tomto ohledu musel přisvědčit žalovanému, že žalobce nebere v úvahu všechny namítané dokumenty, zejména dokument D1 v celém kontextu a nereflektuje ve svých argumentech ani dokument D6. Žalobce eliminuje požadavek na odbornou činnost odborníka, podmínky způsobilosti k ochraně užitného vzoru tak v rozporu s ustanovením § 1 zákona o užitných vzorech zužuje toliko na podmínku novosti. Při posuzování podmínky ochrany, tj. přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti, žalovaný nehodnotí subjektivní míru úsilí autora technického řešení potřebnou k dosažení tohoto řešení, nýbrž objektivní míru, v jaké je řešením překročen dosavadní stav techniky a z toho plynoucí skutečnost, zda řešení není na základě dosavadního stavu techniky pro odborníka v dané oblasti techniky evidentním. Žalovaný vycházel ze stavu techniky, se kterým musí být technické řešení porovnáno, z technického problému řešeného užitným vzorem, a úvahy, zda technické řešení chráněné užitným vzorem bylo pro odborníka zřejmé.

Městský soud v Praze převzal závěr žalovaného týkající se přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti a postupoval tak v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, vyjádřenou v již citovaném rozsudku č. j. 8 As 70/2011–239, v němž Nejvyšší správní soud souhlasil s náhledem Městského soudu v Praze ohledně splnění podmínky vynálezecké činnosti týkající se patentu č. j. PV 1995-3242 o názvu „Použití pyrazolopyrimidinonových inhibitorů cGMP PDE a obecně použití inhibitorů cGMP PDE pro výrobu léčiv“. V rozsudku č. j. 9 As 88/2011-254 ze dne 14. června 2012 Nejvyšší správní soud judikoval: „Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem“ (srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46). Nejvyšší správní soud proto přistoupil

pouze k přezkumu, zda správní orgány nezneužily svého diskrečního oprávnění či zda jejich rozhodnutí není excesem ze zákonných mezí.

Pokud žalobce namítal porušení správního řádu spočívající v nedostatečném a přesvědčivém odůvodnění, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu 14 stran je řádně a podrobně odůvodněn. Žalovaný se dostatečně vypořádal se všemi rozkladovými námitkami a jeho odůvodnění obsahuje úvahu ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, je v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů uvedenými v ustanoveních § 2 až 8 správního řádu.

Podle § 15 odst. 1. 2 zákona o užitných vzorech užitný vzor platí čtyři roky ode dne podání přihlášky, popřípadě od podání dřívější přihlášky vynálezu se shodným předmětem (§ 10 a 10a). Doby platnosti zápisu užitného vzoru prodlouží Úřad na žádost majitele užitného vzoru až dvakrát vždy o tři roky.

Podle § 16 písm. a) zákona o užitných vzorech Užitný vzor zanikne, jestliže uplyne doba jeho platnosti.

Městský soud v Praze v inkriminované věci musel konstatovat, že v inkriminované věci jde o užitný vzor č. 6786 o názvu „Zařízení pro uzamčení pohyblivých součástí vozidel“ majitele P. A., který byl dne 10. 11. 1997 zapsán Úřadem průmyslového vlastnictví do rejstříku užitných vzorů s právem přednosti od 1. 10. 1997. Tento užitný vzor zanikl v souladu s ustanovením § 16 písm. a) zákona o užitných vzorech dne 1. 10. 2007 uplynutím doby platnosti.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. srpna 2014

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová